

Seneste rapporter om 'Klimaforandringer': USA og Obama: Hold op med at spise for at redde planeten; Væk med mejeriprodukter og oksekød!

4. april 2014 – Seneste kapitel i rækken af onde rapporter om global opvarmning fra FN's Internationale Klimapanel (IPCC) udkom den 31. marts; forud for publiceringen udstedte Obamas Hvide Hus en erklæring den 28. marts, der hævdede det samme: Jordens klima er ved at blive ødelagt af menneskelige aktiviteter. Mennesket må begrænse sig selv ihjel. Uanset indpakningen, så er budskabet dekretet om folkemord, som det er blevet udstedt af Dronning Elizabeth og hendes kohorter, at verden er overbefolket. Mindst seks milliarder af de godt syv milliarder mennesker i verden bør elimineres.

En sikker måde at opnå dette på – bortset fra atomkrig – er at skabe hungersnød, som mange gange er blevet gjort af Det britiske Imperium. Denne udvikling er nu i gang på de amerikanske kontinenter, i tilslutning til Afrika og dele af Asien. Manglen på vand i Californien, Texas og andre vestlige delstater, nedskæringerne inden for landbrugsområdet, kombineret med mangel på handling for at lukke Wall Street ned, resulterer nu i massiv nedgang inden for fødevareproduktion.

Dette er godt, siger de, der bakker op om IPCC, fordi »landbrugsforurening« må stoppe. En ny svensk undersøgelse

siger, at de værste til at slippe drivhusgasser ud inden for fødevarereproduktion, er kød- og malkebestande, hvis metangas skader klimaet. Chalmers University-gruppen har udgivet en forskruet analyse, som hævder, at, med mindre det stoppes, vil produktionen af okse- og lammekød tegne sig for halvdelen af alt udslip af drivhusgasser fra landbruget i 2070. Ost og andre mejeriprodukter vil tegne sig for ca. 25 % af den totale klimaforurening fra landbruget.

Hvad skal vi gøre? Vi skal opgive kød og mejeriprodukter. Undersøgelsesteamet fastslår, at okse- og lammekød tilsammen kun tegner sig for 3 % af verdens kalorieindtag, så det vil ikke være et tab at ophøre med at producere det.

Den svenske rapport lyder som en parodi af Dean Swift, men en dødbringende af slagsen.

»Vi har vist, at reduktion af forbruget af kød og mejeriprodukter er nøglen til at bringe klimaforurening fra landbruget ned til et forsvarligt niveau«, skrev Fredrik Hedenius, medlem af undersøgelsesteamet. Undersøgelsen advarer mod den vrangforestilling, at der skulle være nogen anden måde at nedskære forureningen fra dyrehold på. »Disse [forurenende] udslip kan reduceres med effektiv nytte inden for produktionen af kød og mejeriprodukter, så vel som ved hjælp af nye teknologier. Men de potentielle reduktioner fra disse forholdsregler er forholdsvis begrænsede og vil formentlig ikke være tilstrækkelige til at holde os inden for klimabegrænsningen, hvis forbruget af kød og mejeriprodukter forsat vokser.«

Stop kvægprutterne – »Biofordøjelse«

Det amerikanske kvæghold er, under den aktuelle Wall Street/London-politik, allerede skrumpet ind til henved 87 million stk. i alt (det samme som i 1951, hvor toppen lå på 110 millioner). Der har været drastiske reduktioner i antal

kvæg i Texas. Det amerikanske forbrug af oksekød per person falder i øjeblikket dramatisk. Dette er Det britiske Imperiums politik, som udfolder sig.

Ikke desto mindre nægter kongresmedlemmer, som er imod global opvarmning, nominelt imod Obama, at tage initiativ til en rigsretssag. Det hvide Hus udsteder den ene sindssyge eksekutive ordre efter den anden, som ødelægger fødevareforsyningen og basale eksistensmidler.

Det hvide Hus' erklæring om klimaforandringer fra 28. marts indeholdt en liste over opdaterede, gale planer for at »afbøde klimaforandringer« ved at nedskære metangas og anden »kulstofforurening« (som det fremlagdes i »Præsidentens Klimahandlingsplan« fra juni 2013). Den nye erklæring anviser en liste over tiltag, opdelt efter kategori – energi, transport, landbrug. For eksempel reduktion af metangas på lokaliteterne med fracking-brønde. Og at gå efter kvægflatulens og dampe fra møddinger.

»Denne metan-strategi er en enkelt komponent i en serie af tiltag« for at opnå Obamas mål med at sænke udslip af drivhusgas med 17 % af 2005-niveauet, i år 2020, iflg. Dan Utech, særlig assistent til Obama for energi og klimaforandring, som talte med reportere den 28. marts.

Med hensyn til landbruget skal et nyt »biogas vejkort« bekendtgøres af Landbrugs- og Energiministeriet og Regeringskontoret for Miljøbeskyttelse. Planen er at anvise veje til at fremskynde anvendelsen af »metan-fordøjere« – maskiner, der nedbringer kvægprutter – med det mål at skære udslippet af drivhusgasser fra mejerisektoren ned med 25 % i 2020.

Grøn fascisme: Opkøb af landbrugsjord i Østtyskland og Østeuropa er i gang, ansporet af EU's finansielle støtte til biobrændstof

LaRouchePAC, 29. december 2013 – Grupper, der investerer varme penge, opkøber i tiltagende grad agerjord i Østtyskland, hvilket er et mønster, man også møder i andre dele af Østeuropa. Denne udvikling ansføres af den betydelige fordel, der kan opnås gennem EU's generøse medfinansiering af udvidelse af landbrugsjord til brug for biobrændstof.

Selv om mange af disse grupper ikke er en traditionel del af landbruget, foretrækkes de som nye investorer pga. deres finansielle kapacitet, der med lethed overgår de lokale familielandmænds og selv landbrugskooperativers; og jordopkøbene driver jordpriserne i vejret.

På fem år er jordpriserne i nogle områder tredoblet til 25.000 euro pr. hektar. For de landmænd og kooperativer, som dyrker en væsentlig del af deres jordarealer på lejebasis, indebærer den stigende leje deres ruin – og gør endnu mere jord attraktiv for investeringsgrupper.

Situationen er nu blevet tilstrækkelig dramatisk til faktisk at blive taget under behandling i Tysklands nye Store Koalitionsregering: Spørgsmålet er, om bekymringen kun findes på papiret, eller om man rent faktisk vil foretage sig noget?

Denne nye bølge af opkøb af jord kommer oven i en anden, der fandt sted allerede for 20 år siden: Efter Tysklands genforening tog EU-kommissionen omkring 20 % af jorden, inklusive meget landbrugsjord, ud af drift i det østlige Tyskland som følge af EU's idiotiske naturbevaringsprogram Flora Fauna Habitat (FFH). Det slog også enhver plan ihjel på den tyske side af området omkring floden Oder om at udvikle floden til en vandtransportvej med stor kapacitet, som ville forbinde Centraleuropa til Det baltiske Hav – et projekt, der går helt tilbage til længe før Første Verdenskrig, men aldrig er blevet realiseret siden da. Planerne, der stadig eksisterer på den polske side (Odra 2000, Odra 2004), mangler således en partner på den tyske side i dag.

Foto: Høst i Kielce, Polen

**Video: En vision for
fremtiden.
Dansk voice-over**

»Grøn« er ved at slå os ihjel

Råddenskabene er så vidt udbredt, at de fleste mennesker ikke længere lægger mærke til den; men grøn ideologi og politik er i færd med at slå os ihjel. Samtidig med, at vi lukker Wall Street ned, er det vores komplementære politik at lukke den grønne politik ned og igen komme i gang med økonomisk fremgang.

Intet område af verdensøkonomien har undgået ødelæggelse gennem den grønne politik, der er blevet finansieret og gennemtvunget af de store Wall Street-financierer og anglo-hollandske ditto. Nemlig:

Energi: Takket være grøn sabotage af nuklear fission og fusion, lever store dele af verdens befolkning uden livreddende elektricitet og er dømt til elendige, korte liv, for ikke at tale om virkelig, miljøbestemt fornedrelse.

Vand: Grøn politik har dræbt de fleste af de betydeligste vandstyringsprojekter, der har været fremme på tegnebordet siden TVA [Tennessee Valley Authority], under påskud af at redde »naturen« og »de sparsomme ressourcer«, og har således prisgivet menneskeheden til ødelæggende oversvømmelser, tørke, vandbårne sygdomme og fødevaremangel.

Fødevarer: Den grønne politik har systematisk angrebet de videnskabelige investeringer og tilnærmelser til udvidelsen af verdens fødevarerforsyning, idet den benytter perverterede argumenter, der favoriserer lokale landmænd og »naturlige« fødevareremner for at maskere planen om at reducere verdens befolkning.

Befolkning: Ved hjælp af den kunstigt skabte knaphed på energi, vand og fødevarer har den grønne bevægelse direkte angrebet menneskets kerneidentitet som et skabende væsen og har derved retfærdiggjort en politik, der afskriver hele befolkningsgrupper som »overflødige« eller som »liv, der ikke

er værdige at leve«. Dette nedværdigende koncept om menneskeheden som »blot endnu en dyreart« indeholder potentiale til at tilintetgøre mange flere menneskeliv, end alle de ovenfor nævnte materielle afsavn.

Den »grønne« politik må afskaffes! Den er i modstrid med den menneskelige eksistens' virkelighed, som har været afhængig af, at mennesket har anvendt sine skabende evner til at forøge sin magt over naturen gennem forøgelsen af energigennemstrømningstætheden. Enten gør mennesket fremskridt mht. viden og produktiv evne, eller også dør det.

Frem til omkring det tidspunkt, hvor mordet på John F. Kennedy skete, var denne idé om fremskridt, frem for alt andet, indlejret i den amerikanske identitet. Denne idé havde smittet til hele sektioner af verden – Tyskland, Japan, Rusland og andre dele af Europa og det amerikanske kontinent. Det var en idé, der med enorm kraft havde inspireret folk til at udføre store foretagender og projekter, der stadig den dag i dag opretholder civilisationen.

Det er netop årsagen til, at verdens førende finansoligarki, centreret omkring de anglo-hollandske monarkier, optrappede sin »grønne« bevægelse i 1960'erne. Denne bevægelses kerneinfrastruktur, der er skamløst baseret i racehygiejnebevægelsen, var der allerede, men fra 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne voksede den kraftigt – gennem Verdensnaturfonden, Grænser for Vækst, »anti-atomkraft« og den perverterede rock-narko-sex-modkultur, der i dag er den dominerende kultur i den globaliserede verden. Deres plan, som Lyndon LaRouche har understreget, og som den grønne bevægelses dokumenter og talsmænd gentagne gange åbenlyst har erklæret, er at reducere det menneskelige befolkningstal, som de kalder en »cancer« på Jorden, fra det nuværende godt 7 milliarder, til et angiveligt »bæredygtigt« befolkningstal på mindre end 1 milliard.

Der kan ikke være nogen »bæredygtig«, menneskelig eksistens

uden teknologisk fremskridt! Enten gør mennesket fremskridt mht. sin magt og sine intellektuelle evner, eller også dør det. Den grønne ideologis mentale råddenskab vil meget let falde bort, efterhånden som vi atter indlader os på store projekter, men vi må direkte identificere den som det onde, den er.

»Grøn« skal, sammen med Wall Street, væk!

Foto: Norris Dam fra 1936, en projekt i TVA

Tema-artikel: Helga Zepp-LaRouche: Global ensretning? Opråb til modstand!

»Hvad er en »miljøkatastrofe«? Det er en katastrofe, som »miljøforkæmpere« er ansvarlige for. (Citat fra artiklen »Oversvømmelseskatastrofe: I stedet for »økologi« og »euro« – Glass-Steagall for genopbygning!« af Alexander Hartmann fra den 8. juni, 2013)

For at følge op på de skandaløse oversvømmelseskatastrofer i Mellemeuropa, der fandt sted tidligere på året, og som har drevet mange mennesker fra hus og hjem, oversvømmet store arealer landbrugsjord og dermed ødelagt en stor del af årets høst, samt forrettet store skader på bygninger og infrastruktur, alt sammen skader til en betragtelig sum, der kommer oven i den i forvejen anstrengte økonomi, vil Schiller

Instituttet køre et tema til belysning af den grønne kult, der ikke alene i snart mange årtier har været med til at forhindre nødvendige investeringer i energi og infrastruktur, men også har en »skjult dagsorden«, der hedder befolkningsreduktion. Her følger en artikel af Helga Zepp-LaRouche, som hun skrev i 2011 efter atomkraftulykken i Japan som følge af jordskælv. Artiklen er oversat fra tysk og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Global ensretning?

Opråb til modstand!

Af Helga Zepp-LaRouche

Oversigt:

- **Indledning**
- **En grøn Leviathan?**
- **I baggrunden: Det britiske Imperium!**
- **European Climate Foundations »finanspartner«**
- **En rationel debat i stedet for mediehysteri!**

Den virkelige trussel

Den 30. april, 2011

Dette opråb henvender sig til alle mennesker i Tyskland, der endnu er i stand til at tænke fornuftigt og er modige nok til at stå ved deres erkendelse.

Det er dette opråbs formål at sætte en ærlig og åben diskussion i gang blandt videnskabsfolk, repræsentanter for et produktivt samfund og andre mennesker, som er overbevist om, at det er vor arts skabende evne, der gør os forskellig fra alle andre levende væsener, og som også i fremtiden vil gøre det muligt for os at overvinde udfordringer, vi måtte blive stillet overfor, gennem en dybere, videnskabelig erkendelse. Det henvender sig også til de personer, der vil engagere sig i, at Tyskland, i tilknytning til sin tradition som et digternes, tænkernes og opfindernes folk, yder sit bidrag til udformningen af en retfærdig økonomisk verdensorden i et univers under udvikling.

Hele verden undrede sig over den tyske regerings enestående reaktion på hændelserne i Japan den 11. marts, da denne pr. dekret gennemførte et moratorium af den forlængelse af atomkraftværkernes levetid, der først vedtoges om efteråret, og som konsekvens omgående tog syv ældre atomkraftværker ud af el-nettet. Selv Frankfurter Allgemeine Zeitung, FAZ talte om energipolitisk hjernevask.

I total modsætning hertil erklærede talsmænd for regeringerne i Japan, Ukraine, Frankrig, Holland, Finland, Rusland, Kina, Indien, Sydkorea – for blot at nævne nogle – med forskellige formuleringer, at den lære, der måtte drages af katastrofen i Fukushima, kun kunne være, at man så hurtigt som muligt måtte bygge den næste generation af atomreaktorer, der ifølge deres natur er sikrere, som f. eks. højtemperaturreaktorer, samt

udvikle kernefusion, men at anvendelsen af atomkraft i fremtiden vil være uundværlig for menneskehedens energiforsyning.

Hvad var der sket i Tyskland? Hvad var årsagen til, at repræsentanter for koalitionspartierne, der indtil da gjaldt for at være faste støtter af atomkraft som absolut nødvendig for Forbundsrepublikken Tysklands energisikkerhed, således pludselig kun søgte at overgå til forslag, der ville fremskynde en nedlæggelse af atomkraft? Skyldtes det, at, som Helmut Schmidt konstaterede, tyskernes »grundlæggende tilbøjelighed til usikkerhed« som et resultat af to tabte verdenskrige, altså den i hele verden, med det tyske ord »Angst« [frygt], velkendte grundlæggende disposition hos den tyske befolkning, her havde en effekt?

Eller var det den snæversynede bevarelse af magten for enhver pris, der drev Merkel, Mappus, Lindner og co. til, forud for landdagsvalget i Baden-Württemberg og Rheinland-Pfalz, i en selvopfyldende profeti, der ilede foran dem, ville syne grønnere end de grønneste Grønne – for således netop igennem denne vendekåbepolitik at signalere, at den politik, de hidtidig havde haft, øjensynlig havde været forkert og De Grønnes rigtig? Og netop dette signal blev dernæst honoreret af vælgerne, idet mange flere af dem valgte De Grønne.

Ved siden af disse tertiære faktorer er der imidlertid endnu nogle skandaløse fakta, som – i vid udstrækning endnu ubemærket af offentligheden – står bag forbundsregeringens energipolitiske vending, hvilket i det følgende vil blive bevist: intet mindre end et angreb fra Det britiske Imperium på Tyskland som industrination.

En grøn Leviathan?

Beviset består i et oprørende dokument, som

forbundsregeringens Videnskabssagkyndige Råd for Miljøforandringer (WBGU) offentliggjorde den 7. april under titlen »Verden under forandring – samfundskontrakt for en stor transformation«. Et »Resumé for beslutningstagere« af en hovederklæring fra WBGU er et uforblømt forslag til en global økofascisme, et grønt verdensdiktatur i traditionen efter Thomas Hobbes, H. G. Wells og Carl Schmitt, der sigter mod den totale »de-karbonisering« af verdens energiøkonomi. Med dette menes den endegyldige eliminering af atomkernespløtning, som frarådes, kernefusion, der ganske vist muligvis kan opnås, men skulle være for kompliceret, såvel som den totale afståelse fra fossile energikilder som kul, olie og gas i året 2050.

Undersøgelsen har været under forberedelse i nogle år og betegnes interessant nok af formanden for WBGU, professor dr. Hans Joachim Schellnhuber, som »Masterplan for en samfundsmæssig transformation«, og som egentlig burde kaldes »Masterplan for en imperialistisk ensretning« eller »Masterplan for den menneskelige arts kollektive selvmord«.

At denne ensretning i hvert fald i Tyskland allerede i vid udstrækning har fundet sted, kunne man ikke mindst se på den fuldstændig ensrettede medierapportering og politikernes enstemmige kor efter den 11. marts. Schellnhuber vejrede helt tydeligt morgenluft og forelagde regeringen sin Masterplan, som de ansvarlige ministre Röttgen og Schavan dernæst i denne situation fandt »meget nyttig«.

Hvis undersøgelsens primitive forestillinger, der tydeligvis repræsenterer grundlaget for Merkel-regeringens beslutning om hurtigst muligt at nedlægge atomkraft, bliver til virkelighed, ville det ikke blot betyde Tysklands tilintetgørelse som industrination med et ituslåt, men dog endnu stadig væk relativt fungerende socialsystem. Tyskland ville også springe ud af verdenssamfundet som et land, der m. h. t. videnskab ville kunne bidrage med noget betydningsfuldt for menneskehedens virkelig eksistentielle problemer. Det ville

frivilligt eliminere potentialet for den videnskabelige opdagelse af nødvendige erkendelser, fordi det ville lænke menneskelige og industrielle ressourcer, såvel som finansielle midler, i fuldstændig vildledende områder med teknologier med ringe energigennemstrømningstæthed. Frem for alt ville studenters og forskeres intellektuelle potentiale blive tilintetgjort gennem en fuldstændig unaturlig konstruktion, og dermed ville chancen for at komme sig fra denne vildfarelse blive tilintetgjort.

Undersøgelsens metodologiske opstilling reflekterer fuldstændig den statistiske, lineære tænkning i komplekse computermødelles, sådan som de i øvrigt anvendes af systemanalytikere, og sådan som vi f. eks. allerede kender det fra Romklubben: computeren bliver programmeret således, at det tilsigtede resultat derved fremkommer. At denne »Masterplan« netop kommer til verden på et tidspunkt, hvor USA står foran statsbankerot, euroen står foran sammenbrud og det internationale finanssystem står foran en eksplosiv hyperinflation som i Tyskland i 1923, at altså denne undersøgelses vedvarende overlevelseschancer er lige så gode, som en snebolds i helvede, siger alt om dette råds forhold til virkeligheden og dets videnskabelige kompetence.

Man kan kun anbefale alle borgere, at de frem for alt så hurtigt som muligt selv læser det allerede tilgængelige »Resumé for beslutningstagere« (findes på WBGU's internetside, www.wbgu.de), og at de ikke begår den samme fejl, som man gjorde i Tyskland med en vis anden persons offentliggjorte værk i 1925 – nemlig, at det ikke blev grundigt læst eller taget alvorligt.

Det, der her expressis verbis bliver foreslået, er en »transformation«, i hvilken produktion, forbrugsmønstre og livsstil vil blive lige så grundlæggende forandret, som det skete i de to tidligere fundamentale transformationer i verdenshistorien. Med disse to transformationer menes overgangen fra jæger/samler-samfundet til opfindelsen og

udbredelsen af agerbrug og kvæghold, altså den såkaldte »neolitiske revolution«, såvel som den »industrielle revolution«, der udgør overgangen fra agrarsamfundet til industrisamfundet – blot således, at denne transformation denne gang er bagudrettet, mod en »klimabæredygtig og vedvarende økonomisk verdensorden«. Og dette betyder energigennemstrømningstætheder, der, selv om forfatterne naturligvis ikke siger det sådan, i realiteten modsvarer det førindustrielle samfunds befolkningspotentiale, altså rundt regnet omtrent to milliarder mennesker. For når udviklingslandene og de såkaldte overflodslande bliver underkastet dette økodiktat, vil dødsraten stige hæmningsløst.

For at kunne skabe »samfundsgrundlaget« for denne nye, varige, økonomiske verdensorden, forlanger ophavsmændene på bombastisk vis en ny »overenskomst i verdenssamfundet«, hvis idé udtrykkeligt er knyttet til »den tidlige modernismes naturret som forlæg«. Om man med dette mener en overenskomst med samfundet i Rousseaus ånd, hvor det kræves, at »ethvert samfundsmedlems alle rettigheder går op i helheden«, eller »Den store Leviathan« af Thomas Hobbes, hvor menneskene overdrager deres magt og styrke til overherrerne i staten, som repræsenterer den udøvende, lovgivende og dømmende magt i en person, besidder et magtmonopol, og hvis myndighed aldrig mere kan ophæves, nævnes ikke klart.

I hvert fald skal den nye Leviathan, der her har den moderne betegnelse »global styrelsesarkitektur«, og hvis øverste instans skal være et »FN-råd for varig udvikling, der er jævnbyrdigt med sikkerhedsrådet, og som reflekterer det 21. århundrede«, være en verdensregering, der repræsenterer den absolutte myndighed.

I baggrunden: Det britiske Imperium!

De altid eksisterende forestillinger om verdensdiktatur i form

af imperier peger også i hr. Schellnhubers undersøgelses form på denne tænknings rødder – og frem for alt på disse planers cui bono. I hvis interesse er et grønt verdensdiktatur i dag, i hvilket befolkningspotentialiet, på trods af alle undersøgelsens salvesfulde ord, ville blive reduceret til ikke mere end to milliarder mennesker? Der findes kun en eneste dannelses i verden, som dette passer på: Det britiske Imperium.

Med Det britiske Imperium skal ikke forstås De britiske Øer, men derimod globaliseringssystemet, med sin sammenfletning af centralbanker, hedgefonde, anpartsselskaber, skyggebanker, forsikrings- og genforsikringselskaber, der i de seneste 20 år har gennemført en total afregulering af finanssystemet, og hvis hovedkvarter, unægtelig ikke tilfældigt, er i City of London.

Dette globaliseringssystem behøver, efter at diverse bobler er bristet, som f. eks. IT-sektorens nye marked og det amerikanske ejendomsmarked, en ny boble, og hvad kunne vel være mere lukrativt end gigantiske investeringer i de såkaldte »bæredygtige energier« og den nye afladshandel, læs: handel med CO₂-udledningsrettigheder – frem for alt, når man først en gang har sat konkurrenterne: atom- og kulkraftværker, olie og gas, ud af spillet. Denne kasinoøkonomi, der er håbløst bankerot, behøver høje profitrater – hr. Ackermanns berømte 25 % – for at holde boblen i live, og hvad kunne vel være bedre egnet end en »stor transformation«, hvor de, der arbejder med de bæredygtige energiformer, stryger den store gevinst?

At den ekstremt lave energigennemstrømningstæthed i disse »bæredygtige« energier også kun tillader et massivt reduceret befolkningspotential, burde til gengæld passe en Prins Philip særdeles godt, en Prins Philip, som gentagne gange har erklæret offentligt, at han ville genfødes som en virus for så meget desto bedre at kunne bidrage til befolkningsreduktionen, og hvis World Wildlife Fund (WWF) har opnået den tvivlsomme ære at være den organisation, der i de forgangne fire årtier

har saboteret flest udviklings- og infrastrukturprojekter over hele verden, med de velkendte, katastrofale konsekvenser for de berørte befolkninger. Allerede før stiftelsen af WWF og International Union for Preservation of Nature og deres forskellige forløberorganisationer så det britiske monarki den store fordel i at skabe naturparker og reservater for, under påskud af naturbeskyttelse, i virkeligheden at bevare kontrollen over råstoffer og således forhindre en udvikling af den respektive befolkning.

Ingen har bedre beskrevet imperiers måde at fungere på end den reaktionære statsteoretiker, Joseph de Maistre, i sit værk Breve til en russisk adelsmand fra 1815, i hvilket han beskriver den fra fødslen overlegne monarks angivelige ret til, gennem frygt og terror, at holde det mindreværdige folk i skak. I den sammenhæng bliver de sande hensigter altid skjult under et ideologisk dække, alt går ud på, at den respektive, berørte befolkning inderliggør ideologien og anser den for at være sin egen, personlige anskuelse.

Et typisk eksempel på at skabe en sådan frygt var Romklubbens store løgn om de angivelige grænser for vækst, et fuldstændig fingeret scenario, som helt bevidst udelod det videnskabelige og teknologiske fremskridts rolle i definitionen af råstoffer, og som på en fuldstændig absurd måde fremstillede universet som et slags lukket system. Dette makværk, der i 1970'erne med stort propagandaopbud blev kastet ud markedet på flere sprog samtidigt, har måske spillet den vigtigste rolle i skabelsen af den økologiske bevægelse.

En anden sådan stor løgn er tesen om den angiveligt menneskeskabte klimaforandring, som, i betragtning af galaktiske cyklussers adskillige gange så mægtige indvirkninger på processer i vort solsystem, ganske enkelt bare er latterlig. Siden begyndelsen af 1970'erne, samtidig med Romklubbens teser, opstod der på East Anglia University en klimaforskningsenhed, der senere pga. datamanipulationsskandalen omkring prof. Phil Jones skulle

blive berygtet. Schellnhuber, der i 1991 var en af de stiftende direktører af Potsdamer Institutet for Klimaforskning, og som i 2001 deltog i en stor konference om klimaforandringer, arrangeret af British Royal Society, spillede en nøglerolle i skabelsen af Tyndall Centre på East Anglia University, som han ledede fra 2001 til 2005, og hvis hovedopgave bestod i at finde »løsninger« på klimaforandringerne, dvs. scenarier for reduktion af CO₂.

I sin funktion som forskningsdirektør ved Tyndall Centre blev Schellnhuber i begyndelsen af 2004, sammen med Tony Blairs videnskabelige toprådgiver, Sir David King, bogstavelig talt på opdrag af Hendes Majestæt Dronning Elisabeth II udsendt til USA på en yderst delikat, strategisk mission: Den egensindige George W. Bush skulle udsættes for pres for at acceptere tesen om den menneskeskabte klimaforandring. Britiske Observer fra den 31. oktober 2004 beretter om en påstået sådan »sjælden intervention i verdenspolitikken« fra Dronningen, med hvilken hun har pålagt Tony Blair den opgave at udføre lobbyarbejde over for Bush vedr. klimaforandring, efter at hun har bemærket de alarmerende effekter af klimaforandringen – how shocking – over sine slotte, Balmoral i Skotland og Sandringham i Norfolk. Dronningen skulle, i tillæg til sine iagttagelser af dette fænomen, være blevet imponeret af Sir David Kings bevismateriale, der beskriver klimaforandringer som en større trussel end terrorisme.

Observer citerer en officiel, amerikansk kilde for at sige, at Det hvide Hus, efter Sir David Kings og Schellnhubers besøg, endda sendte en skriftlig klage til Blair over deres aggressive opførsel. Øjensynligt følte Hendes Majestæts udsendinge, at de havde den indre autoritet til at forklare juniorpartneren i den særlige, angloamerikanske relation, at hans holdning i klimaspørgsmål var uacceptabel.

I begyndelsen af november 2004 fandt der en lige så usædvanlig begivenhed sted i den engelske ambassade i Berlin, nemlig en britisk-tysk klimakonference, der blev åbnet af Queen

Elisabeth II personligt, og i løbet af hvilken hun udnævnte professor Schellnhuber til »Honorary Commander of the Most Excellent Order of the British Empire« (CBE). Og når the Queen betænker en undersåt med en fortjenstorden, må han fremover stolt kalde sig 'Officer' eller rent ud 'Commander of the Order of the British Empire', skrev Spiegel-Online den 27. april i en artikel om Prins Williams og Kate Middletons kommende bryllup. Medbragte Schellnhuber, med sin modtagelse af ordenen, indrømmelser til gengæld for sin status i Imperiet? Det var præcis, hvad han gjorde.

På denne konference, hvor Klaus Töpfer, i sin egenskab af direktør for United Nations Environmental Program (UNEP), havde formandsskabet, og hvor miljøministrene fra Storbritannien, Margaret Beckett, og Tyskland, Jürgen Trittin, deltog, blev det besluttet, at Storbritannien og Tyskland fremover ville påtage sig et nyt partnerskab og lederskabet i klimaspørgsmålet.

Konferencens deltagere forsøgte da heller ikke at lægge skjul på, at finanscentrene London og Frankfurt skulle spille en nøglerolle i at få de europæiske og globale pensionsfonde, forsikringsfagfolk og forsikringsselskaber til at engagere sig klimavirksomheden. Tony Blair erklærede over for konferencen pr. videobudskab, at denne nye, anglo-tyske alliance skulle overbevise de øvrige nationer om de menneskeskabte klimaforandringer. I forbindelse med denne klimakonference fandt der dernæst en fælles pressekonference mellem den britiske ambassade, det tyske miljøministerium og UNEP sted, hvor man orienterede om programmet.

Begivenhedens genealogi fortæller i adskillige bind, at i denne konferences kombination af indhold og persongalleri findes de åndelige rødder til WBGU's »store transformation«. Idéen om den såkaldte dekarbonisering af den tyske økonomi, der i løbet af ganske kort tid ville fordrive alle energiintensive industrier fra Tyskland, og dermed ville knække ryggraden på den tyske økonomi, kommer beviseligt

direkte fra Queen Elisabeth II og hendes befolkningsreduktionselskende ægtemand, Prins Philip. Og chefrådgiver i klimaspørgsmål til forbundskansler Merkel siden hendes tid som miljøminister bærer, siden 2004, Det britiske Imperiums højeste orden. Det drejer sig altså om et geostrategisk angreb på Tyskland som industrination fra Det britiske Imperium. Det er ikke en konspirationsteori, men det er tværtimod Kejserens Nye Klæder, vi her ser. Åh, pardon, Dronningens Nye Klæder, selvfølgelig!

Deres søre søn, Prins Charles, hvis bagværk Renate Künast beundrer så meget, var, ligesom Schellnhuber, ekstremt aktiv i forberedelserne til klimatopmødet i København, og i dette øjemed besøgte de hinanden i Potsdam og i St. James Palace.

Heldigvis, lige i rette tid før topmødet i København, brød E-mail-skandalen i East Anglia University ud, i hvilken det uden skygge af tvivl blev afsløret, hvordan så godt som hele IPCC-netværket af såkaldte klimaforskere havde forfalsket data om de angiveligt menneskeskabte klimaforandringer. Denne afsløring af historiens største videnskabs-skandale og den kendsgerning, at repræsentanterne for G77-gruppen i København ikke havde lyst til at underskrive en »selvmordspagt«, som deres talsmand, Lumumba Di-Aping, kaldte det, førte som bekendt til, at topmødet blev en total fiasko. I denne forbindelse erklærede Lord Monckton:

»Københavneraftalen siger, at den vil oprette en verdensregering. Det har i flere århundreder været ambitionen hos bestemte bureaukrater, bestemte politiske grupper, fascister, frimurere, marxister. Alle disse forskellige grupper ville – samtidig eller på hinanden følgende – tilkæmpe sig verdensherredømmet. Nu har de fundet en måde at opnå dette på gennem det, man, under navnet Red Planeten – der slet ikke behøver nogen redning – kunne kalde en bureaukratisk statsstreg. Der er ikke nogen klimatrussel. De er kommet til den slutning, at de kan overtale selv Vestens frie nationer til at opgive deres frihed og sluttelig afgive al økonomisk og

økologisk magt til en ikke-valgt verdensregering.«

Efter topmødet i København var ikke blot IPCC fuldstændig miskrediteret, men frem for alt gjorde Kina og Indien det klart, at de ikke ville underkaste sig et diktat fra denne verdensregering. Egentlig burde denne sag, efter denne blamage for løgnerne, være færdig. Men, idet de satsede på befolkningens korte hukommelse og det rådende mediediktatur, fortsatte European Climate Foundation (ECF), hvis rådsformand naturligvis er vor bærer af den britiske orden, professor CBE Schellnhuber, med at finansiere aktiviteterne i den såkaldte Klimalliance, i hvilken man f. eks. finder sådanne organisationer som Campact.de, Attac, BUND og den tyske aflægger af Prins Philips WWF. Ganske uanset, om det drejede sig om nedlukning eller stop for nybyggeri af kulkraftværker, Stuttgart 21 eller Castortransporternes »skrotning«, så flød pengene i rigelige mængder til aktivisterne og deres udstyr. Og hvordan bliver ECF finansieret?

European Climate Foundations »finanspartner«

Med til at grundlægge European Climate Foundation (ECF) var blandt andre særligt Jamie Cooper Hohn, hvis ægtemand, Chris Hohn, er leder af hedgefonden The Children's Investment Fund (TCI). En anden vigtig rolle indtages af George Polk, som dernæst blev direktionschef i ECF. Ved grundlæggelsen fik Polk hjælp fra EcoFin Ltd. i London, en verdensomspændende finansrådgivningsinvestor for »bæredygtige investeringer«. EcoFins stiftelse stak til en begyndelse en million pund ind i ECF. Polk er desuden leder af et initiativ »for teknologier og forretningsmodeller for klimaforandringer«, til hvilke George Soros har givet tilsagn om 1 mia. dollars.

The Children's Investment Fund Foundation (CIFF) i London beror på de penge, som den berygtede hedgefond TCI har skovlet

ind. I 2008 bekendtgjorde Hohns CIFF – ledsaget af Hohns enkefrue Jamie – en donation på 2,5 mio. pund til ECF. Grundlæggeren af TCI, Chris Hohn, sad tidligere i direktionen for Lord Jacob Rothschilds investeringsfond, RIT. I 2005 kom Hohn og TCI i skudlinjen, fordi de forhindrede overtagelsen af Londons Børs gennem Den tyske Børs. Advokat for TCI var dengang Friedrich Merz, der også repræsenterede den med George Soros forbundne ejendomsfond i Berlin, Apellas, og andre hedgefonde, som i 2004-05 kom til Tyskland for her at skabe en lignende spekulationsboble som den, der i mellemtiden er bristet i Spanien og Irland.

I 2008 gav Arcadia Fund, ifølge oplysninger på sin internetside, 5 mio. dollar til ECF til finansiering af kampagner imod kulkraftværker i Tyskland og Storbritannien: »Vores donation til European Climate Foundation vil være med til at styrke den nystiftede organisation og øve positiv indflydelse på de miljøbeskyttelsespolitiske beslutninger i EU. Arcadias donation vil desuden bakke op om organisationens kampagne imod kul som energikilde i Storbritannien og Tyskland.« Stiftelsen er økonomisk afhængig af den svenske Tetra-Pak-arving Lisbet Rauslings formue; hun overførte sine penge til London for at spare skat efter salget af familiens andel i Tetra Pak. I Arcadia Funds sagkyndige råd sidder Lord Jacob Rothschild, som bærer »Knight Grand Cross of the Order of the British Empire« (GBE) personligt.

William og Flora Hewlett Foundation er ikke blot »funding partner« til ECF, den deltog også i grundlæggelsen af organisationen Climate Works, der ligeledes fungerer som finansieringsredskab for klimaaktiviteter og er endnu en »funding partner« for ECF. Hewlett Foundation har forpligtet sig til at støtte Climate Works med 100 mio. dollars årligt i fem år. George Polk fungerer som seniorrådgiver i Climate Works.

Yderligere »funding partner« for ECF er den i Geneve bosatte Alan M. Parkers Oak Foundation, der har skabt sin

milliardformue ved Duty-Free-Shops og hørte til George Soros' caribiske hedgefondes tidligere investeringspartnere, og, ligeledes med Geneve som fast bosted, den canadiske milliardær John McCall MacBains, McCall MacBain Foundation.

Og nu kommer vi frem til forberedelsen af det, som vi allerede en gang har omtalt som Det britiske Imperiums angreb på Tyskland som industrination. Der tilkom, og tilkommer, European Climate Foundation en afgørende rolle i dette angreb. ECF blev grundlagt som et trin i forberedelsen til klimatopmødet i København for at indsamle og bundte penge fra kredsen af superrige og kanalisere dem videre til udvalgte klimapropagandagrupper.

Kort efter grundlæggelsen af ECF modtog den i 2007 stiftede Klimaalliance – til hvilken, som tidligere fortalt, hører WWF-Tyskland, BUND og campact.de – 500.000 euro. Med denne startkapital blev denne gruppes aktivister udstyret logistisk og støttet i opbygningen af en organisatorisk infrastruktur. I 2008 og 2009 gav ECF penge i ukendte mængder til campac.de, BUND og WWF-Tyskland for at finansiere demonstrationer og anlægge klagemål ved domstolene imod opførelsen af kulkraftværker.

Resultatet er således et ganske forbløffende billede:

Allerede i 2004 blev professor Schellnhuber, i en strategisk ekstremt følsom operation, af Dronning Elisabeth II anset for at være egnet til at lægge pres på præsident George W. Bush for at give sit samtykke til svindelen med de menneskeskabte klimaforandringer.

Ligeledes i 2004 ulejliger Dronningen sig personligt til Berlin for at åbne den tysk-britiske klimakonference og tildeler professor Schellnhuber Det britiske Imperiums CBE-orden.

Med professor Schellnhuber som formand for ECF's sagkyndige råd flyder der fra 2007 rigelig med penge fra de ovenfor

beskrevne kilder, mens han samtidig arbejder på at fastlægge retningslinjer for reduktionen af CO2-udslip sammen med EU-kommissionen.

Som energirådgiver til Angela Merkel er han dernæst afgørende ansvarlig for, at Angela Merkel, under Tysklands EU-formandskab i 2007, gør klimaspørgsmålet til hovedemnet, hvilket både kompromitterer hende som naturvidenskabskvinde, såvel som skader Tyskland som industrination.

I 2009 koordinerer Schellnhuber, i nært samarbejde med Prins Charles, forberedelserne til klimatopmødet i København, som mislykkes, fordi repræsentanterne for udviklingslandene og landene under vækst indser, at hensigten bag klimaspørgsmålet er at gennemføre en massiv befolkningsreduktion.

Og i 2011 præsenterer han, som formand for WBGU, Masterplanen for en »samfundsoverenskomst for en stor transformation«, et udkast til en global økofascisme!

Nu kunne man stille det berettigede spørgsmål: Kunne det være muligt, at prof. Schellnhuber er en britisk agent, der skal øve indflydelse? Man kunne jo også komme til den anskuelse, at hvis noget graver som en muldvarp, lugter som en muldvarp, laver lyde som en muldvarp og ser ud som en muldvarp – så er det måske en muldvarp?

En rationel debat i stedet for mediehysteri!

I det hysteri, der kun i Tyskland på denne måde er skabt af de ensrettede medier, har befolkningen virkelig ikke haft let ved at nå frem til en rationel vurdering af situationen. I fjernsynet kom næsten kun »eksperter« fra Greenpeace eller aldrende 68'ere fra diverse økoorganisationer til orde, og hvis man skulle tro de skingre og af naturvidenskabelig viden

ikke særlig belastede studieværtinder, så har der allerede været et par dusin superatomkatastrofer i Japan.

Det, vi behøver i stedet for dette, er en rationel diskussion om den virkelige situation, som Tyskland og vor planet befinder sig i. Den tidligere franske videnskabsminister og geofysiker, Claude Allegre, fastslog for nylig, at der i Frankrig skulle opstilles 30 mio. vindmøller for at erstatte atomkraften. Den planlagte »dekarbonisering« i Tyskland når op på lignende dimensioner, når man ville trække nye, hæslige elektriske ledninger i luften over hele landet og få hidtil forskånede landskaber til at ligne en »aspargesmark«. For økonomiens energiintensive sektorer kunne en nedlæggelse af atomkraft drive energipriserne i vejret med 222 % og dermed sætte branchens eksistens på spil, advarede BDI-præsident Hans-Peter Keitel netop om i Handelsblatt.

Hvor totalt kortsigtet og destruktivt, den nuværende energidebat bliver ført, blev endnu en gang tydelig igennem Forbundsrådets beslutning, hvor de forlangte, at støtten til fusionsenergiforskningen i Griefswald blev indstillet under påskuddet »ingen fortsættelse af forskning i nye reaktortyper«. Ligeså forrykt er kampagnen for at sabotere finansieringen af det Internationale Kernefusionsforskningsprogram ITER, fordi disse penge ville komme til at mangle i udforskningen af bæredygtig energi. Thomas Klinger, chef for Stellaratorprojektet i Griefswald, advarede om, at undladelser i forskningen i dag meget snart ville true med at gøre det umuligt at bygge bro over kløften mellem levestandard, energibehov og fossile brændstoffer, der er ved at udtømmes.

Den virkelige trussel

Den »store transformation« hen imod dekarbonisering af den globale energisektor, såvel som nedlæggelsen af kernespløtning

og kernefusion, ville imidlertid, i en endnu mere grundlæggende betydning, være det samme som den menneskelige arts selvopgivelse. Årsagen til, at Japan blev hjemsøgt af et jordskælv, der blev målt til 9,0 på Richterskalaen, og en række andre store jordskælv, såvel som, at hele det område, der kaldes Stillehavets Ildring, også i fremtiden vil blive hjemsøgt, hænger sammen med cykliske processer i vort solsystem og vor galakse og disses indvirkning på det elektromagnetiske felt og komplekse fysisk-kemiske processer på Jorden.

Fossile spor giver os oplysninger om sammenhængen mellem galaktiske cyklusser på omtrent 62 millioner år, under hvis faseskift det kom til en forøget forekomst af vulkanudbrud og seismisk aktivitet på Jorden, og i hvis kølvand det kom til forhøjet af- og tiltagen af biodiversitet; ved den seneste af disse faseskift fra kridttiden til tertiær for ca. 65 mio. år siden døde dinosaurerne, og med dem størstedelen af alle andre slægter og arter. Hvis mennesket i fremtiden vil undgå en lignende skæbne, må vi styrke den kvalitet, der adskiller os fra alle andre arter: vor kreative fornuft, og dermed evnen til at lære at forstå og beherske universets love stadig bedre.

I anledning af halvtresårsjubilæet for Gagarins legendariske første flyvning i rummet for 50 år siden, som åbnede et nyt kapitel i menneskehedens historie, talte den russiske ministerpræsident Vladimir Putin også om rumfartens betydning for muligheden for at forudsige jordskælv. »Vore kolleger har netop sagt, at vi havde visse tegn på det jordskælv, der rystede Japan. Vi kender de tragiske følger af denne katastrofe. Naturligvis har vi i denne sammenhæng behov for meget seriøse programmer for at gøre verdensrummet tilgængeligt. Vi har stadig meget at lære om arten af og måden hvorpå naturen fungerer. Og det vil ikke være muligt uden rumforskningsprogrammerne og rumfartsindustrien.« Putin omtalte også det igangværende program for fornyet forskning i

atomdrevne systemer, på hvilket »meget lovende projekter er baseret.« Dette program vil eksempelvis muliggøre »interplanetare flyvninger såvel som videregående måneforskning, samt fremme udforskningen af planeterne«, erklærede han.

»Masterplanen« taler gentagne gange om den »endelige planet«, om »verdnessamfundets komplekse, gensidige afhængighed inden for rammerne af de planetariske grænser« eller om »det naturlige verdensrums grænser«. Forestillingen om en endelig planet svarer til en oligarkisk magtelites ønskedrøm, hvis gennemskuelige mål det er at opretholde deres perverse luksusprivilegier over for tilbagestående undersåtter, hvis antal holdes begrænset. Det burde således ikke undre nogen, at De Grønne i mellemtiden har overhalet FDP som de bedrestillede parti.

Vor planet er en integreret del af en verden, i hvilken menneskets kreative fornuft, hvis potentielle fuldkommengørelse er uendelig, modsvarer et univers, hvis anti-entropiske udvikling er ubegrænset. Årsagen til, at en immateriel idé kan bevirke en forandring i det fysiske univers, hænger netop sammen med, at den af Nicolaus Cusanus allerede konstaterede sammenhæng mellem mikrokosmos og makrokosmos, monadebegrebet hos Leibniz eller betydningen af Vernadskijs noosfære, modsvarer virkeligheden. På den anden side er historien fuld af små hofskriverkarle og sangere, der har sunget deres herrers sange for deres aftensmad.

Den storartede tyske videnskabsmand Krafft Ehrlicke havde ret, da han betegnede bemanded rumfart som det næste, naturlige trin i udviklingen. På samme måde, som livet videreudviklede sig fra havene op på kontinenterne, således er udforskningen og senere koloniseringen af verdensrummet i vor nærhed, som månen, Mars og asteroider, et nødvendigt næste trin. Alle astronauter og kosmonauter, der allerede har været i verdensaltet, er enige med andre, storartede videnskabsfolk på Jorden i, at vi kun på denne måde kan virkeliggøre menneskehedens fælles mål.

Kina, der ligesom Rusland og Indien har et ambitiøst rumfartsprogram, reagerede på begivenheden i Japan på den måde, at de forstærkede forskningen i tidlige varslingsystemer for jordskælv, forcerede forskningen i reaktortyper af fjerde generation med en iboende større sikkerhed, som højtemperaturreaktorer, samt erklærede programmet for realisering af kernefusion for højeste prioritet. Kina har ligeledes gjort det meget klart, at de frem til år 2050 vil være en af de førende, hvis ikke den førende, magter i verden på det videnskabelige område. Senest siden klimakonferencen i København burde det egentlig være blevet klart for selv de største ignoranter, at Kina vil gøre alt andet end underkaste sig et Britisk Imperiums nye Leviathan.

I betragtning af de her skitserede sammenhænge kan der ikke være nogen tvivl om, at mægtige interesser med alle midler forsøger at afbryde ikke blot atomkraft, men enhver forskning, der peger mod fremtiden – og at patriotiske og videnskabsorienterede mennesker må forsøge at redde begge dele. Dette betyder også, at hvis Tyskland skal bevares som industrination og gennem grundforskning fortsat vil tilhøre menneskehedens avantgarde, kan vi ikke forlade os på de allerede overskuelige resultater af et såkaldt etisk råd, i hvilket, muligvis med ganske få undtagelser, kun grønne eller videnskabsmæssigt utilstrækkeligt kvalificerede personer er repræsenteret.

Forbundskansler Merkel har erklæret den 17. juni til at være den dag, hvor atommoratoriet vil udløbe. Denne dag må blive en modstandsdag for alle mennesker, der vil forsvare det Tyskland, som Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, Gottfried Leibniz, Carl Friedrich Gauss, Bernhard Riemann, Albert Einstein, Max Planck, Lise Meitner, Otto Hahn og Kraft Ehrlicke repræsenterer.

HOVEDARTIKEL: Kornmangel på verdensplan: Udsigt til hungersnød uden omslag til Glass-Steagall

Forbruget af korn af alle slags overstiger nu mængden af den globale produktion, og svælget kan ikke indhentes. At tillade en fortsættelse af denne politik – som dikteres af det imperiale finanskartel –, som har ført til denne katastrofe og til, at mindst en milliard mennesker verden over allerede sulter, er ikke en realistisk valgmulighed. Løsningen er et omslag – og det hurtigt – til Glass-Steagall.

Af Marcia Merry Baker. EIR, 13. maj 2013 – Mængden af verdens årlige forbrug af korn (alle slags) – til direkte menneskelig fortæring, foderandel til dyrehold, sædekorn til året efter, biobrændstof, spild o. s. v. – overstiger nu mængden af den globale produktion; svælget kan ikke indhentes. Det betyder præcis, hvad du tror: Vi har et problem. Den politik, der ligger bag dette, er vanvittig. At tillade at den fortsætter betyder, at der ikke er noget håb for den milliard mennesker i verden, der allerede lider af sult, og at der ikke er noget håb om en fremtid nogetsteds.

Figur 1 giver et situationsbillede af krisen i kornproduktion kontra kornforbrug; det blev publiceret den 9. maj af FN's

Fødevarer- og Landbrugsorganisations »FAO's korte oversigt over udbud og efterspørgsel af kornsorter«. Afdelingen rapporterer, at verdens totale produktion af korn (alle sorter) for 2012-13 forventes at blive 2,306 metertons, hvilket er mindre end de 2,332 mmt, som forbruget forventes at blive. Det er ikke første gang nogensinde, at der er en sådan ubalance, men med praktisk talt ingen reserver, ingen udveje, og ingen ændringer i politikken, har det dødbringende betydning.

Dårligt vejr i adskillige vigtige landbrugsområder (som FAO rapporterer det) er en medvirkende faktor til sæsonmæssige underskud. Men sårbarhed over for ekstreme vejrforhold inden for nutidigt landbrug har været et overlagt aspekt ved »det fri markeds« regime, som i årtier er blevet prasket verden på af globale finansielle, varemæssige og politiske netværk, der bedst kendes som Det britiske Imperium. De har en plan, der går ud på fødevarerunderskud og affolkning.

Dette kom for nylig til udtryk i en rapport fra december 2012 fra Londons Kongelige Institut for Internationale Affærer (Chatham House) med titlen »Resource futures«, som afgjorde, at den »nye normalsituation« ville bestå af prischok, der stammede fra overbefolkningens pres på knappe ressourcer, for hvilket der ikke findes nogen løsninger. Regeringer må danne en »koalition af betroede« – en R30 (Ressourcer 30), der skal rationere knapheden.

Hvad har Obama-regeringen at sige angående de kommende udsigter for høsten? »Gør jer ingen bekymringer. Såningen, vejret og afgrøderne bliver alt sammen godt. De tomme beholdere bliver fyldt op.«

Oksekøds- og mælkesektoren hårdt ramt

Virksomheden af underskud af korn på verdensplan betyder, at forsyningen af animalsk protein i fødekæden vil være blandt de første fødevarerarter, der vil opleve et kraftigt fald. Mangel

og priser, der skyder i vejret, på majs, hør, soja og andre foderemner til dyr rammer kød- og malkekvægfarmere hårdt, midt i en tørke i det sydvestlige Nordamerika, det nordlige Australien, New Zealand og andre steder.

Antallet af kvæg er faldet voldsomt i Texas, Oklahoma og Kansas. I det nordvestlige Queensland i Australien holdt kvægopdrættere et »krisetopmøde« den 7. maj. Her og andre steder får ranchejerne at vide, at det nuværende system med »markederne« må herske, hvilket betyder, at producenterne står over for den kendsgerning, at de priser, de får, er lavere end deres produktionsomkostninger. Verdens eksportforsyninger af mælk er skrumpet ind til ingenting. I New Zealand – som udgør en vigtig kilde til mælkeprodukter til eksport – har tørketilstande haft en drastisk negativ virkning på mængden af mælk, der produceres. Verdens eksportlagre er nu praktisk talt nede på nul for sødmælkspulvers vedkommende, såvel som for skummetmælk og smør.

I Californien, den største mælkeproducerende stat i USA, er over 350 højtydende, mælkeproducerende landbrug lukket i løbet af de seneste par år, hvilket efterlader knapt 1500 i alt, hvoraf mange har problemer. Sidste efterår protesterede californiske mælkefarmere i Sacramento. Den 1. maj afholdt Delstatskongressens Landbrugskomite en høring; den 20. maj har Californiens Departement for Fødevarer og Landbrug planer om at afholde endnu en høring om krisen.

Glass-Steagall og videnskab

Det, der kræves, er et radikalt omslag væk fra den politik, der bragte os til dette kritiske punkt – de seneste fem årtiers globale udflytning af kilderne til fødevarer og alle andre former for spekulative pengemarkeder inden for landbruget, i stedet for at fremme fødevareresikkerheden i nationens tjeneste gennem kredit til programmer for

forbedringer i forhold til jord, vand og energi, fastsættelse af priserne til farmerne baseret på deres faktiske omkostninger, og generel støtte til landbrug og forarbejdning i familieregi.

Rent umiddelbart er der behov for at genindsætte Glass/Steagall-banksystemet med det formål at genetablere kredit til familiefarmerne og opbygning af landbrugsinfrastruktur. I samme ånd kan kortfristede nødforanstaltninger for at redde familielandbrug lanceres omgående gennem bevillinger, kredit og gældsmoratorier. Selv om der er knaphed på fødevarer, kan der findes ressourcer, der kan distribueres til områder, hvor nøden er hård.

Krisesituationen for farmere og ranchejere i Australien er typisk for det, der sker, med forskelle i enkelthederne, i landbrugsområder over hele verden. Den australske hvede- og oksekødssektor trues af ruin; begge er af afgørende betydning for den aktuelle, globale fødevarerforsyning, såvel som for den hjemlige. Den medfølgende erklæring, der er udgivet den 10. maj af Borgernes Vælgerråd (CEC), giver et overblik over detaljerne.

Lederen af de vestaustralske (WA) hvedefarmere Jean Robinson stiller op til valg til den føderale forsamling i september på et CEC-program for at samles om omgående forandring. På et masse møde for WA-hvededyrkere i Merredin den 10. april cirkulerede der en anmodning, som hun offentliggjorde i april, hvis punkter med få ændringer kan anvendes i et hvilket som helst område, hvor der i dag er landbrugskrise:

»Forholdsregler bør omfatte:

1. En total adskillelse af almindelig bankvirksomhed med indsættelse og udlån af indskud fra risikabel, spekulativ bankaktivitet. En total adskillelse kan kun opnås gennem strukturelle ændringer som i den succesrige amerikanske Glass/Steagall-lov fra 1933.

2. Et gældsmoratorium for at reorganisere den ubetalelige gæld med henblik på at befri fødevareproduktion fra åger.

3. Oprettelsen af en ny Commonwealth National Credit Bank efter forbillede af den originale Commonwealth Bank og/eller Statsejede Regeringsbanker, der vil lede offentlig kredit over til langfristede investeringer i strategisk vigtige industrier såsom landbrug, og til det desperate behov for fysisk, økonomisk infrastruktur. Dette må ske for at genoplive Australiens kollapsende industrielle basis og økonomi.« (»Resolution til redning af vore farme«, april 2013).

I Robinsons politiske erklæring til fordel for en forøgelse af den fysisk-økonomiske produktive kapacitet ligger der ifølge dens natur også det synspunkt, at landbrugets produktive potentiale er ubegrænset, takket være videnskaben. Beviset for dette princip for ris' vedkommende er blevet gennemgået af dr. Robert Ziegler, direktør for International Rice Research Institute, i en spændende præsentation i december 2012 i Washington D.C., som er dækket i dette nummer af EIR (se nedenfor).

»Ris-eksemplet« modbeviser grundigt den imperiale, 'grønne' påstand, som er lutter løgn, at verdens befolkningstal har »toppet«, at forekomsten af ressourcer er endegyldig, og at Jorden kun kan reddes ved at »administrere knapheden« og acceptere affolkning.

I USA kan man konstatere et fremstød imod ødelæggelsen af landbruget i den beredvillige aktivering hos de medlemmer af delstatskongressen med baggrund i landbruget, hvor de forlanger, at Kongressen tager skridt til at genindsætte Glass-Steagall. De 18 stater, der hidtil i år har vedtaget en resolution for dette, omfatter Minnesota, Montana, Louisiana, South Dakota og andre landbrugsstater; i South Dakota blev en resolution vedtaget i begge kamre; og i Indiana blev en resolution fremlagt og vedtaget i Underhuset samme dag, den 11. april.

Omfanget af kornkrisen

Den mængde af verdens totale kornproduktion (alle slags korn), der er nødvendig for at der kan være anstændig ernæring til alle, er i grove træk det dobbelte af de 2,003 metertons, der er vist på Figur 1. Dette kan sagtens opnås gennem forbedrede betingelser med hensyn til sikkerhed for vandforsyning, frugtbar jord og beskyttelse i forhold til ekstreme vejrforhold, såvel som genforbedrede planter og dyr.

Men i øjeblikket ser man bag ved situationsbilledet på Figur 1 mange problemområder for alle typer korn og fødevarer.

En del af den aktuelle nedgang i verdens produktion af korn stammer fra den indvirkning, som vejret har haft på den amerikanske hvedeproduktion. Mere end halvdelen af vinterhvedebæltet i de sydlige højsletter er fortsat ramt af tørke; oven i dette har området været ramt af sen forårsfrost. Høsten her, som finder sted senere, i juni, forventes at blive 23 % mindre end sidste år i henhold til det amerikanske landbrugsministeriums første beregning for denne høstsæson, som blev udgivet den 10. maj. De vestligste amter med hvededyrkning i Kansas er katastrofeområder.

På landsplan kunne amerikansk vinterhvede (hårde, røde arter) opleve en nedgang på gennemsnitlig mindst 10 %. FAO's globale prognose for hvede i 2013 er 695 metertons, hvilket er mindre end de 701 metertons i 2011.

Dette års verdenshøst af majs er usikker på grund af forsinket såning både i USA og Kina. Vådt og koldt vejr har forsinket såningen af afgrøderne i Iowa og Illinois – hjertet af majsbæltet. I Iowa er kun 8 % blevet sået, langt under sidste års 62 % (et gunstigt forår). Dette er den seneste start i Iowa siden 1995.

Økonomen Todd Davis fra Illinois' landbrugsdepartement sagde i

midten af april: »Der er ikke en stødpude af majs til rådighed, der kan imødegå vejr- eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såningen vil begynde i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis den seneste rapport bliver til virkelighed, viser den, at slutlagrene vil blive de mindste siden 1995-96.« (Fra De føderale Landbrugsdepartementer, 10. april, 2013. (Rapport online fra »Landbrugets Stemme«.)

marciabaker@larouchepub.com

Krisen i verdens fødevareforsyning forværres

12. maj, 2013 – Ugunstige vejrforhold forsinker såningen af majs i både USA og Kina, hvilket føjer usikkerhed til en i forvejen livsfarligt utilstrækkelig fødevareforsyning og landbrugskapacitet i verden. Usikkerheden omkring majs og andre afgrøder kommer på et tidspunkt, hvor de amerikanske lagre af majs og soja er drastisk lave, afgrøder, som i de senere år har været har været en afgørende eksportvare, men hvor der nu sker en stor omdirigering af majs til fremstilling af brændstof under Obamas/Londons politik for folkemord. Manglen på rigelige mængder af dyrefoder til en overkommelig pris er en hovedfaktor i den totale, globale nedgang i produktionen af animalsk protein.

FN's Fødevare- og landbrugsorganisation udgav i denne uge en rapport om det fortsatte fald i verdens lagre af kornsorter af alle slags (hvede, ris, majs og andre kornsorter). FAO anslår lagrene af kornsorter ved udgangen af 2013 til at udgøre 505 mio. metertons, hvilket er 3 % lavere end lagrene ved årets

begyndelse. Økonom ved staten Illinois landbrugsafdeling Todd Davis sagde midt i april: »Der er ikke en stor stødpude af majs til rådighed til at imødegå vejrproblemer eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såning begynder i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis den seneste rapport bliver til virkelighed, så viser den, at lagrene ved årets udgang bliver de mindste siden 1995-96. (Kilde: American Farm Bureau Federation, den 10. april, 2013. »The Voice of Agriculture«, rapport online.)

Forholdet af rådighedslagre for majs er lavt, med 6,8 %, hvilket refererer til den mængde majs, der er tilgængelig, (oplagret på landbrug, i kartellernes kornsiloer o. s. v.), i relation til det forventede forbrug (alle formål) det år. Faktisk er det muligt, at der INGEN LAGRE vil være tilbage i august, før høsten i år begynder.

Forholdet af de amerikanske rådighedslagre af sojabønner er endnu lavere end for majs' vedkommende, med 4,1 %. Selv vurderingen fra USDA (april, 2013) er, at der kun vil være, hvad der svarer til 15 dages forsyning af sojabønner til rådighed den 1. september.

Vådt og koldt vejr i majsbæltet har forsinket såningen. Kun 12 % af majsmarkerne var tilsået ved begyndelsen af maj, hvilket er en fjerdedel af gennemsnittet over fem år. I Iowa, den største majsstat, er kun 8 % blevet tilsået, et fald på 62 % i forhold til sidste år (et favorabelt forår). Dette er den seneste start på såningen i Iowa siden 1995. Såningen af soja i USA er ligeledes forsinket. Kun 2 % af sojamarkeerne var tilsået pr. den 5. maj, sammenlignet med gennemsnittet over fem år på 12 %, og i kontrast til sidste års 22 %, et favorabelt forår. De amerikanske landmænd og deres udstyr kan måske klare udfordringen og få høsten i hus. Måske sker der et mirakel, og vejret bliver perfekt for afgrøderne i år. Eller også gør der ikke.

Hvad siger så Obama-regeringen? »Lad være med at bekymre jer.«

Landmænd vil, selv med forsinkelserne, tilså så enormt et areal som 97,3 mio. acres, at selv om udbyttet pr. acre er forringet p. g. a. sen såning, fugt og kulde, så vil den totale høst ikke desto mindre blive rekordstor, og beholderne fyldt op. USDA's prognose pr. den 10. maj for arealer, tilsået med majs, siger, at dette vil blive det største tilsåede areal i USA siden 1936.

Kilde: www.larouchepac.com

Det er på tide, Tyskland stopper sin maltusianske biobrændstofpolitik, så mennesker kan få mad

Af Georg Neudecker

Artiklens forfatter er aktivist i Schiller Instituttets landbrugskommission i Tyskland

EIR, den 12. april, 2013

To år efter, at Super E10 benzin (der indeholder 10 % etanol) blev introduceret i Tyskland, udgør det stadig kun ca. 18 % procent af brændstof til biler. Andelen stiger stadig, men er langt fra de 80 %, som den tyske regering forventede. Flertallet af bilejere undgår fortsat Bio Super (15 % etanol). Det ser ud til, at råolie- og biobrændstofindustrierne ikke

har været i stand til at levere tilstrækkeligt overbevisende dokumentation for, at biobrændstof er en fordel for miljøet, fordi dets oprindelse og forarbejdning ikke kan dokumenteres. Der hersker skepsis: nogle er bange for skader på deres biler, fordi det er usikkert, om denne biosuppe angriber brændstofsyste­met og ødelægger motoren; andre tager det etiske dilemma om »mad eller brændstof« op. Ingen normal person ønsker, at folk skal sulte et sted i verden, bare fordi man fylder tanken med biobrændstof. Stigende, globale fødevarepriser, såvel som en kolossal og stadig større nedgang i den totale mængde af producerede fødevarer, samt en faldende evne til at producere fødevarer, er alle årsag til, at der er hungersnød. Dette vil slutteligt berøre alle.

Fremstillingen af biobrændstof er ikke en ny opfindelse fra de seneste 30 år. Omkring år 1900, da automobilmotoren stadig befandt sig i sin barndom, fremstillede man allerede brændstof, der indeholdt alkohol, til motorkøretøjer. Infrastrukturen var dengang meget ringe, med oliefelter, der slet ikke var udnyttede i moderne forstand. De beskedne, raffinerede råolieprodukter, som fandtes, såsom petroleum, blev hovedsagelig brugt til lamper. Tænk blot på Bertha Benz, hustru til opfinderen af den første automobil: Da hun kørte sin første tur fra Mannheim til Pforzheim, kunne hun kun købe brændstof på apotekerne. Fremtiden var endnu ikke blevet afgjort, og folk eksperimenterede i alle retninger. Undertiden var der flere elektriske biler og lastbiler, end der var motorkøretøjer med en indvendig forbrændingsmotor. Først, da startmotoren blev opfundet som motor i 1920'erne, var omstændighederne favorable for yderligere udvikling af motorer, der kørte på fossilt brændstof.

Fremstilling af biobrændstof begyndte i Brasilien i 1925, i Recife i staten Pernambuco. I 1931 fremstillede man 5,4 mio. liter, hvoraf det meste solgtes i det nordøstlige Brasilien. Under Den store Depression i 1930'erne brød Brasiliens sukkermarked sammen. For at beskytte investeringer i

sukkerfremstillingen, øgede man fremstillingen af alkohol til 50 mio. liter, og en undtagelseslov krævede, at importører af brændstof blandede 5 % alkohol i deres produkt. Denne lov eksisterede frem til 1950'erne. Der kræves omkring 15 metertons[2]sukkerrør til at fremstille 1000 liter brændsel, og når sukkerrørsaften er presset ud, bliver der ca. tre metertons tør, kødfuld restmateriale, der kaldes bagasse, tilbage, som kan bruges til opvarmning. Varmen fra det brændende bagasse er imidlertid ikke nok til at destillere etanolen fra den gærede sukkerrørssaft; der skal bruges mere brændsel.

Den sociale virkning af denne monokultur i Brasilien diskuteres i Jean Zieglers bog fra 2011, Destruction massive. Géopolitique de la faim. [Massiv ødelæggelse. Sultens geopolitik.] Han fortæller historien om Josué da Castro, forfatter til Geografica da fome (Sultens geografi). Da Castro, en verdensberømt forkæmper for retten til mad, havde studeret virkningerne af underernæring og fejlnæring hos børn. Da den økonomiske situation atter normaliseredes, gav alkoholprogrammet ikke længere mening.

[1] Det totale forbrug af biobrændstof i EU i 2012, som en andel af volumen af brændstof til transport, er 4,5-5 %. EU udgav i 2007 et »Direktiv for biobrændstof«, der krævede, at biobrændstof skulle udgøre 10 % af brændstof til transport i 2020; men i september 2012 blev målet ændret til at inkludere et loft på 5 % fra fødevarer; de andre 5 % skulle komme fra andre kilder end fødevarer, som halm.

[2] Meterton = 1000 kg

Lyndon LaRouche: Hvem æder dig?

Verdens fødevarekrise er planlagt – Det er folkemord

Af Marcia Merry Baker. EIR, 15. januar, 2011 – Den globale fødevarekrise, der i øjeblikket forværres, er ikke en gentagelse, der ikke var til at forudse, af »episoden« i 2008 med fødevareoptøjer og lidelse; det er den fortsatte politik for folkemord. Bagom chokpriserne på fødevarer, er fødevarerne der ganske enkelt ikke! Hvis spekulationen på fødevarepriserne blev fejlet bort natten over – som den burde -, så ville krisen stadig være der.

I øjeblikket er den globale kornproduktion endnu lavere end det niveau, som det nuværende forbrug befinder sig på – og dette niveau er i sig selv langt under den mængde af fødevarer, der behøves; dette, plus den kendsgerning, at korn går tabt til biobrændstof, betyder, at afsavnene er forfærdelige og bliver værre. Priserne på andre hovedartikler – olier, sukker, grøntsager – er, sammen med korn, gået ind i en hyperinflationær fase. Spekulationen sætter rekord. Over en milliard mennesker har ikke nok at spise og sulter. Men dette er kun begyndelsen, med mindre det bliver stoppet nu.

»Hvem æder dig?« er det spørgsmål, som Lyndon LaRouche stiller. Svaret skal findes i årtierne med malthusiansk miljøbevægelse og globalisering, hvor produktionspotentialt bevidst er blevet modarbejdet. Alt imens er varekontrol og spekulation blevet fremmet og beskyttet til fordel for det neo-britiske imperium, der står bag denne politik. Det er planen med denne praksis. Planen er folkemord, understregede LaRouche.

Selv nu, med hensyn til fysisk produktion og mulighederne for den bedste udnyttelse af knappe forsyninger, kan situationen vendes, gennem det internationale samarbejde i LaRouches foreslåede Firemagtsinitiativets ånd (USA, Rusland, Kina og Indien i alliance om skabelsen et nyt, internationalt kreditsystem). En ny, enorm fødevarekapacitet kan lanceres med Det nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA) og lignende, prioriterede, storstilede projekter på alle kontinenterne.

Uden en sådan udvikling vil vægtstangen imidlertid fortsat hælde over mod hungersnød. I det følgende nævnes de fremherskende træk.

Dræbende miljøbevægelse og globalisering

De to moderne metoder, der bruges til at sabotere fødevareproduktion og således igangsætte et folkemord, er miljøbevægelsen og globaliseringen.

Miljøbevægelsen. Idet man operer under det falske flag, der hedder bekymring for »miljøet« og »fastlagte ressourceforekomster«, har man i årtier forhindret nødvendig infrastruktur til vand, energi, kunstig vanding, jordforbedring, fødevaredepoter, skadedyrskontrol og transport. Udstrakte landområder har med fuldt overlæg fået lov til at blive elendige som følge af saltdannelse, udtømming af de vandførende jordlag, ødelæggelse af jordens frugtbarhed o. s. v. Endnu andre områder, såsom »Den store, amerikanske Ørken«, ligger brak.

Med svindelnummeret om global opvarmning er nationer under hårdt pres for at »tilpasse sig« klimaforandringer ved at ødelægge sig selv med vanvittig, lavteknologisk energi, lavt vandforbrug, primitive landbrugsmetoder og »lav kulstofaktivitet«.

Globalisering. Selvfølgelig nationalstatssystemet er blevet ødelagt under globaliseringen – det høflige navn for fascisme, der bruges til at få nationale regeringer til at opgive deres suverænitet, underkaste sig afhængighed af fødevareimport, flydende kurser, spekulation, fødevarekartellernes kontrol og verdensdiktatur over selv videnskab og teknologi, inklusiv uretfærdige patentrettigheder på fødevarer i sig selv. Berømte navne på fødevarekarteller omfatter Cargill/Monsanto, DuPont/Pioneer Hi-Bred, BASF, ADM, Bunge, Louis Dreyfus, Yara, JBS, og et par stykker til.

Denne politiske praksis er blevet implementeret i næsten et halvt århundrede af et netværk af personer og institutioner, centreret i London. Fremtrædende medlemmer af disse ødelæggelsens gerningsmænd er miljøagenter såsom Verdensnaturfonden, som Englands Prins Philip, der gentagne gange har stillet krav om affolkning, var med til at grundlægge i 1981. I 1981 sagde han: »Befolkningstilvæksten er på længere sigt sandsynligvis den alvorligste trussel mod overlevelse. Hvis den ikke holdes i tømme, venter der os en større katastrofe – ikke blot for naturen, men også for mennesker. Jo flere mennesker, der er, desto flere ressourcer vil de konsumere, desto mere forurening vil de skabe, og desto mere vil de krige. Vi har intet valg. Hvis vi ikke af egen fri vilje kontrollerer det, vil det blive ufrivilligt kontrolleret gennem en stigende forekomst af sygdomme, hungersnød og krig.« (People, 21. dec., 1981)

Hans »Londonsynspunkt« er blevet vidt udbredt i De forenede Nationer, og er manifest tilstede i f. eks. projektet Millennium Development Goals (MDG), der blev tilskyndet i 2000 og fremmet af sådanne personer som FN's vicegeneralsekretær Mark Lord Malloch-Brown og George Soros. MDG's definition for udviklingen er et »rimeligt« forbrug af en fastlagt forekomst af ressourcer.

Dette er sagens kerne. Eftersom »naturlige« ressourcer er, og altid har været, menneskeskabte – forstået på den måde, at det

er menneskelige gennembrud inden for forståelse og anvendelse, der omdanner forekomster i universet til »ressourcer« – er det at dekretere, at forekomsten af ressourcer ligger endegyldigt fast, det samme som at dekretere menneskehedens ødelæggelse.

Promoveringsmekanismen for dette neo-malthusianske synspunkt strækker sig over alle slags medie- og anden relateret virksomhed, fra Lester Browns karriere til National Geographic, inden han faldt fra ærens tinder, Al Gore.

Deres stående mål er, som Lester Brown gentager i sin artikel Foreign Policy fra 10. jan., 2011, at reducere befolkningstallet og underbyde de fysiske midler til vor fremtidige eksistens. Brown beskriver befolkningstilvæksten som en af de »skyldige«, der driver fødevarepriserne i vejret. »På et eller andet tidspunkt vil denne ubønhørlige befolkningstilvækst begynde at bebyrde både landmændenes evner og Jordens begrænsede ressourcer af jord og vand«, skriver han. Han kalder det »et glimt af gode nyheder«, at befolkningstilvæksten er faldet til under 1,2 % sidste år, et fald fra 2 % i 1970. Han går ind for lavteknologisk landbrug og »alternativ« energi.

LaRouche i 2008: Fordobl fødevareproduktionen!

I april 2008, under de voksende fødevareoptøjer og prischok, lancerede LaRouche en kampagne imod dette folkemord gennem fødevarekontrol og udstedte et krav om at »Slå WTO ihjel« og lancere et fremstød for at imødegå behovet for fødevarer. Helga Zepp-LaRouche indledte en international mobilisering for en fordobling af verdens fødevareproduktion så hurtigt som muligt, så vel som for at opfylde det akutte behov.

Det forår fremkom der erklæringer og strategier fra adskillige ledere og regeringer, inklusiv Council on Rice Trade Cooperation (Kina og nationerne omkring Mekong-flodbækkenet), samt fra de eurasiske giganter Indien, Kina og Rusland. Blandt

støtterne til fremstødet for en fødevarefordobling var prof. M.S. Swaminathan, Indiens tidligere landbrugsminister, der hjalp med for første gang at gøre Indien selvforsynende med korn i 1974. I maj 2008 meddelte den japanske premierminister, Yasuo Fukuda, at regeringen forpligtede sig til at fordoble produktionen af ris i Afrika inden for ti år. Dette ville betyde 30 mio. metertons, en stigning fra de nuværende 15 mia. mt (malet ris).

Alle disse bevægelser betød, at et politisk momentum var under opbygning for potentielt at bryde med miljøbevægelsens og globaliseringens ødelæggelse, og for en forpligtelse til at skabe et nyt finanssystem, der tjener udviklingen. En bevægelse imod Det britiske Imperium var ved at samle styrke under fødevarekrisen i 2008.

Under og efter en konference, der afholdtes den 3.-5. juni [2008] i Rom af FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation (FAO) med titlen »Konference på højt niveau om fødevaregaranti«, blev af »Det brutale Imperium« imidlertid slået tilbage gennem alle dets institutioner og sorte operationer for at bevare sin magt. En nul-handlings 'Taskforce på højt plan om Fødevarekrisen' blev oprettet. FAO-direktør Jacques Diouf anslog det delfiske tema: Jo, verdens fødevareproduktion skulle fordobles – om 50 år! Denne 50-års formel blev globaliseringstilhængernes refræn.

Typisk for denne pseudo-videnskabelige dobbeltsnak var temaet i magasinet Science fra 10. februar, 2010, »Sikkerhed for fødevareforsyning: En udfordring om at brødføde 9 milliarder mennesker« (om 50 år). Artiklens ti britiske forfattere, der omfattede embedsmænd fra U.K. Office of Science, konkluderede: »Al optimisme [med hensyn til at brødføde 9 mia. mennesker bæredygtigt] må dæmpes af den enorme udfordring at gøre fødevareproduktionen bæredygtig samtidig med en kontrol med udslip af drivhusgas og bevarelse af svindende vandforsyninger, såvel som at opfylde Årtusindskiftets mål for Udvikling (MDG) om at gøre en ende på sult... «

Gates og filantrop-fascisterne

Bill Gates er personligt i fortroppen for folkemordere, der giver sig ud for at være fortalere for landbrug. Hans Milliardærklub fungerer som en klike af filantrop-fascister. I maj 2009 indkaldte Gates til et privat topmøde i New York City om temaet affolkning, med deltagelse af Warren Buffet, George Soros, David Rockefeller jr., Ted Turner, Michael Bloomberg og mange andre, i præsidenten for Rockefeller University's hjem. Dækningen af det hemmelighedsfulde møde i Londons Sunday Times citerede Gates' tale i februar det år i Californien om, hvordan han ønsker at »lægge loft« over verdens befolkningstal for evigt. Han nævnte et mål, der hedder 8,3 mia. mennesker, men dette tal vil blive langt lavere, med mindre det stoppes.

Gates har været ekstremt aktiv i promoveringen af en politik for at underbyde fødevareproduktionen. Hans gaver og projekter arbejder imod store infrastrukturprojekter af national betydning og kræver i stedet, at »husmandsbrug« indgår i landbrug i private/offentlige, neoplantage-funktioner. Frem for alt går han ind for patentrettigheder til fødevarekartellerne og Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Han har oprettet nye centre, hvorfra der kan udføres politiske angreb på vegne af London-dagsordenen: I 2006 oprettedes Bill and Melinda Gates Foundation og Rockefeller Foundations »Alliance for en Grøn Revolution i Afrika (AGRA). I 2008 sponsorerede Gates oprettelsen af Det globale Landbrugsinitiativ i Rådet for globale Affærer i Chicago, som et forslag til Kongressen. I efteråret 2009 udgav Gates en bog med titlen Millioner af brødfødte: Beviselige succeser inden for landbrugsudvikling, for at fremme sin falske kampagne for fødevarer.

I oktober 2009 holdt Gates hovedtalen til uddelingen af Verdens Fødevarepris i Des Moines, Iowa. I april 2010

kundgjorde han, sammen med finansminister Tim Geithner, præsident Obamas Globale Landbrugsinitiativ, der skulle ledes af en gruppe nationer plus Gates Foundation.

Aktører, der repræsenterer Gates og fødevarekartellerne, sidder på høje poster i Obama-regeringen. Dr. Rajiv Shah, med otte år på bagen i Gates Foundation, blev udnævnt til øverste videnskabelige rådgiver i det amerikanske landbrugsministerium (USDA) i juni 2009; i november 2009 blev han flyttet over til at være leder af udenrigsministeriets Amerikanske afdeling for international Udvikling (USAID).

En videnskabsmand med forbindelse til Monsanto, dr. Roger Beachey, blev udnævnt til videnskabelig rådgiver for USDA. Den aktuelle chefforhandler for landbrugsaffærer i Afdelingen for amerikanske Handelsrepræsentanter er Islam A. Siddiqui, udnævnt af Obama som en Kongresferieafløser i juni 2010 (Siddiqui var en del af staben hos en handelsorganisation, der repræsenterede Monsanto, DuPont, BASF, Syngenta og andre kæmpeselskaber i landbrugskartellerne).

Det er ikke så mærkeligt, at der mangler mad.

Maden er der ikke!

Det er et situationsbillede af knaphedens barske virkelighed, at der er et stadig stigende underskud i den kornmængde, der årligt konsumeres, i forhold til den faldende mængde, der produceres – et underskud, der skriver sig i omegnen af 59 mio. metertons i den nuværende årshøst.

Den forventede, globale kornproduktion for i år (2010-11) er på 2182 mia. metertons (en nedgang fra 2242 i 2008-09, og 2231 i 2009-10), hvilket i sig selv er et godt stykke under det »totale forbrug« af korn i verden i dag på 2241 mia. metertons.

Dette er USDA's forventede produktionsmængder fra deres månedlige rapport af 12. jan., 2011 (Overslag over den globale forsyning og efterspørgsel af landbrugsvarer WASDE-490-8), som, selv hvis det rammer ved siden af, viser, at vægtstangen hælder over mod hungersnød.

For at imødegå alle de behov for næringsmidler hos verdens nuværende 6,9 mia. mennesker, og der kommer flere til, skal der produceres mindst 4 mia. tons korn nu, dels til direkte forbrug og dels til det indirekte forbrug til dyrehold til produktion af animalsk protein.

Med den lave og stadig faldende produktion skrumper lagrene imidlertid i øjeblikket ind, og man forventer, at det bliver værre:

Hvede: Den forventede årlige produktion er faldet med 6 %, fra 683 mia. mt i sidste års høst til sandsynligvis 646 mia. mt i år (2010-11). Et resultat i denne størrelsesorden er langt under det aktuelle forbrug på 665 mia. mt. Lagerstatus ved årsafslutningen forventes at falde med mindst 10 %, fra 198 mia. mt til 178 mia. mt.

Blandt de førende hvedeeksporterende lande – USA, Frankrig, Canada, Rusland og Australien – er der enten betydelige tab af landbrug, en stærk efterspørgsel på knappe lagre, eller begge dele.

- Rusland eksporterer slet ingen hvede i betragtning af tørken sidste sommer. Ukraine har i øjeblikket forbud mod eksport. Rusland har øget sin hvedeimport.

- Frankrig oplever svindende lagre, og må i marts måned muligvis vælge mellem at forsyne hjemmemarkedet på bekostning af eksporten.

- Australien er i øjeblikket ramt af oversvømmelse. Selv om Queensland kun tegner sig for 5 % eller så af Australiens hvedehøst, så har ethvert tab en indvirkning

Majs. Den forventede årlige produktion af ubehandlet korn, inklusiv majs, byg, rug og andre kornsorter, er faldet med mere end 2 %, fra 1108 mia. mt (i sig selv et fald i forhold til året før), til 1084 mia. mt. Dette årlige produktionstal er langt under det årlige forbrug af majs på 1123 mia. mt. Den endelige lagerbeholdning forventes at falde med 20 %, fra 199 mia. mt til 159 mia. mt for året 2010-11, men forventes at falde yderligere.

USA, der er verdens førende avler og eksportør, er nu på vej til at bruge helt op til 40 % af sin majshøst til biobrændstof (etanol). (Se Figur 1) Kina, der har forpligtet sig til princippet om, at Kina skal være selvforsynende med fødevarer, men som har behov for at importere til sine sikkerhedsreserver, er begyndt signifikant at importere majs. (Kina er stadig afhængig af at importere 80 % af sit forbrug af sojabønner).

Ris. Status over lagre og produktion ved årets afslutning ligger langt under behovet. Produktionen af ris lå på 441 mia. mt i 2009-10 og forventes at stige til 452 mia. mt i år, men det udgør lige netop det nuværende forbrug, ikke mere. Lagerstatus forventes kun at være på samme niveau som nu, omkring 94 mia. mt.

- Vietnam, en af de tre førende, ris-eksporterende lande, forudser et fald i eksporten til 5,5 mia. mt i år, fra 6,8 mia. mt sidste år.

- Indonesien og Filippinerne forsøger at træffe aftaler for nødopkøb af ris, i betragtning af den globale knaphed på ris.

- Sri Lanka valgte at frigive ris fra sine lagre af bufferreserver i december for at lægge en dæmper på en potentiel spekulation i de knappe forsyninger.

Kæmpeprofit på knaphed.

Det månedlige Fødevarerprisindeks fra den 5. januar viser rekordhøje priser på fødevarer. (Figurerne 2-3) Det samlede prisindeks for 55 fødevareremner steg i december måned for sjette måned i træk og nåede det hidtidig højeste niveau nogensinde (i forhold til grundlinjen i 2002-04), idet niveauet overgik det højeste punkt i 2008, der ansprede til optøjer i 30 lande. Majs, sukker, vegetabilsk olie og kød lå foran i prisstigningerne.

Rapporten viser, at 2006-priserne kredser rundt om 120 i indekset, med stadig stigende priser i løbet af 2007, der nåede et toppunkt på 213,5 i juni 2008, hvorefter kurven knækkede. Men denne stigning, der fandt sted i løbet af et helt år, er blevet opnået og overgået i år med 214,7, på blot seks måneder, og stiger fortsat.

Priserne på majs- og hvedeoptioner er steget med 50 % i forhold til sidste år. I december købte Mexico optioner for 4,2 mio. tons importvarer på Chicagos handelsbørs til levering næste efterår.

De nationale regeringer forsøger at lægge en dæmper på inflationen i fødevarerpriserne. Indien, der nu står over for den højeste inflation i fødevarerpriserne, har udstedt forbud mod eksport af ris og hvede og indført andre forholdsregler. Fødevarerpriserne stiger med tocifrede rater. For eksempel er prisen på løg – en basisvare – steget med 33 % i forhold til året før. I Indonesien koster peberfrugter mere end 40 % mere, end de gjorde sidste år på denne tid.

Spekulanterne er klar til det afgørende øjeblik. Mængden af optioner i handelen med fødevarer steg med 23 % i 2010 i forhold til 2009 på Chiagos Handelsbørs (CME). Obama-regeringens London-styrede politik med kæmpemæssige finansielle bailouts og vægring ved at forbyde spekulation sender bølger af varme penge ind i børshandelen med landbrugs-

futures.

Hver dag sidste år skiftede i gennemsnit 908.021 futures og option-aftaler i landbrugsvarer hænder på CME, sammenlignet med 737.063 i 2009. November 2010 satte rekord med 1,26 mio. handlede aftaler. December, der udviste et lille fald, lå stadig 36 % over mængden af handeler i samme måned året før.

I december 2010 appellerede Den amerikanske Fødevareindustri-sammenslutning om at gribe ind for i det mindste at påbyde en stillingsbegrænsning for mæglerne. Chefdirektør Joel Newmann udpegede »Wall Street-banker« som dem, der hældte enorme pengesummer ind i varemarkedet og forårsagede ruin af faktiske fødevarefunktioner.

Sluttelig er der de kæmpeprofitter, som kartellerne for vare- og handelsselskaber har offentliggjort. I denne måned rapporterede Cargill, at deres fortjeneste var steget med 74 %, en kæmpestigning, i perioden juni-december, første halvdel af deres regnskabsår, i forhold til samme tid året før. Tallene var 1,53 mia. dollar, en stigning fra 878 mio. dollar året før.

I løbet af de første 24 timer af den spekulationsmani, der opstod, efter at USDA den 12. januar udgav sin rapport om den globale fødevareknaphed, steg aktierne for Monsanto, DuPont/Pioneer Hi-Bred, ADM og andre i det imperiale netværk, der har forpligtet sig til at profitere på folkemord.

British Genocide, or the LaRouche Plan

Video of the Schiller Institute's and Executive Intelligence Review's (EIR) seminar, "British Genocide, or the LaRouche Plan," held especially for COP15 delegates and Copenhagen embassy diplomats, on Dec. 16, 2009. Speaker Tom Gillesberg, chairman of the Schiller Institute in Denmark, and Bureau Chief for EIR.

Obama kopierer Hitlers sundhedsreform

KAMPAGNEAVIS NR. 9, SOMMER 2009

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Århus-København: 25 minutter. Kampagneavis nr. 3, sommer 2007

I sommeren 2006 udsendte Schiller Instituttet en kampagneavis i 50.000 eksemplarer, hvor vi foreslog etableringen af en

magnetsvævetoglinje mellem København og Århus over Kattegat, der kunne reducere rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25 minutter. Det burde være første del af et dansk hurtigtognet. Hvis Danmark og Europa skal spille en ledende rolle i fremtiden, må vi lave de teknologispring nu, der gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt skaber øget velstand i fremtiden. I Asien venter man ikke på Europa. Kina har allerede bygget en maglevlinje og Rusland, Kina og Indien har påbegyndt et tæt økonomisk, teknologisk og videnskabeligt samarbejde.

GDE Error: Requested URL is invalid